

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 107-МИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЛОРА М. МИТАНКИНА

като разгледа докладваното от ЛОРА М. МИТАНКИНА Административно наказателно дело № 20211110210249 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. Д. ХР. срещу наказателно постановление/НП/ № СОА20-РД11-912/14.03.2020г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

Жалбоподателят моли за отмяна на НП, като счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че НП е антидатирано, като не е спазен срокът по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Твърди се, че в НП е направено съждение, че виновността на жалбоподателя следва от факта, че същият не е представил възражение срещу АУАН. По същество жалбоподателят излага причините, поради които визуално не е възприел информацията, че мястото е забранено за паркиране, а именно – наличие на микробус, закриващ знаците.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява, поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна Столична община се представлява в съдебно заседание от юрк. Г, която пледира за потвърждаване на НП. Счита

нарушителя и нарушението за безспорно установени. Сочи, че означаването на мястото за паркиране на хора с трайни увреждания със син цвят не е задължителен елемент, а има спомагателен характер с цел по-лесно възприемане. Изтъква, че Столична община е безкомпромисна към нарушителите, паркирали на места, определени за хора с трайни увреждания. Счита, че наказанието е основателно. Представя писмено становище и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, след като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 19.02.2020г. в гр. София, на ул. „В” срещу № към бул. „Е Г” жалбоподателят П.Х. паркирал лек автомобил „Н Х Т” с рег. № , собственост на „Б Б” . Автомобилът бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак В 28 /”Забранено е паркирането”/, пътен знак Д 21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания”, табела с текст „1 място”, „Разрешено паркирането до 4 часа”, както и допълнителна табела Т17, предупреждаваща, че нарушителите се отстраняват принудително.

Св. В.Х., полицаи в сектор „Общинска полиция“ при отдел „Охранителна полиция“-СДВР, посетил мястото в изпълнение на служебните си задължения и възприел, че лекият автомобил е паркиран в гр. София, на ул. „Върбица” срещу № 9 към бул. „Евлоги Георгиев” на място, определено за хора с увреждания. Установил, че лекият автомобил не е обозначен съгласно изискванията на чл. 18, ал. 1, т. 7 ППЗДвП, като в долния десен ъгъл на предното стъкло на автомобила не била поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания. Св. В.Х. разпоредил лекият автомобил да бъде репатриран, като изготвил докладна записка. От екипа, дошъл на място, който репатрирал автомобила, бил изготвен снимков материал, приобщен към административнонаказателната преписка. Впоследствие на наказателния паркинг на ж.п. гара „Подуяне“ се явил жалбоподателя П.Х., който заявил пред св. В.Х., че именно той е паркирал репатрирания автомобил.

Св. В.Х. съставил на П.Х. акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ № 141373/19.02.2020г. за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП. АУАН е връчен на и подписан от жалбоподателя Х., който не вписал

възражения в акта. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН П.Х. не е подал писмено възражение срещу АУАН.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП № СОА20-РД11-912/14.03.2020 г., с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите В.Х. и Б.Н., писмените доказателства и веществените доказателствени средства – снимков материал, приобщени на основание чл. 283 НПК.

Събраните по делото доказателства единно и непротиворечиво изграждат описаната фактическа обстановка, с оглед на което и не се налага обстоянният им анализ. Съдът се довери на показанията на свидетеля В.Х., който е очевидец на вмененото нарушение. Свидетелят дава показания относно обстоятелствата, които непосредствено е възприел. Полицейският служител е възприел мястото, където е бил паркиран процесният автомобил, както и знаците, с които е било обозначено мястото. Впоследствие на наказателния паркинг жалбоподателят Х. е признал пред св. Х., че именно той е паркирал репатрирания автомобил. Показанията на св. Н, допусната по искане на жалбоподателя, по никакъв начин не спомагат за оневиняване на жалбоподателя – напротив, чрез показанията на свидетелката, които съдът също кредитира, доколкото не влизат в противоречие с показанията на актосъставителя, се установява, че именно жалбоподателят Х. е управлявал процесния автомобил и е паркирал на мястото, определено за хора с трайни увреждания. Фактът, че жалбоподателят и неговата спътничка не са възприели знаците, обозначаващи, че се касае за място, определено за хора с трайни увреждания, не оневинява нарушителя, тъй като видно от свидетелските показания и снимковия материал посочените по-горе знаци са били налични.

Гласните доказателства, събрани в хода на съдебното следствие, намират подкрепа и в събраните писмени доказателства и веществени доказателствени средства. Изготвените снимки по категоричен начин подкрепят фактическата обстановка, описана в АУАН и НП.

При така установената фактическа обстановка от правна страна

съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Настоящият съдебен състав намира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгласно чл 189, ал. 1 ЗДвП и чл. 189, ал. 12 ЗДвП.

Не се споделят възраженията за процесуална незаконосъобразност на НП. Жалбоподателят бланкетно твърди, че НП е антидатирано, като не представя никакви доказателства в тази насока. Видно е, че върху НП е залепен деловоден номер, извлечен от деловодната система на СО, номерът и датата от стикера съответстват на саморъчно изписаните номер и дата в НП, като при връчване на НП в разписката за връчване е отразена и датата на издаване на НП.

Твърденията за причинно-следствена връзка между липсата на възражения срещу АУАН и извод на административнонаказващия орган, че при липса на възражения се доказва виновността на нарушителя са безпочвени и несъстоятелни. АУАН и НП съдържат изискуемите реквизити, предвидени в чл 42 и чл. 57 ЗАНН, като по никакъв начин не е нарушено правото на защита на жалбоподателя.

Несъмнено се установява, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП, тъй като на процесната дата и място е паркирал л.а. „Н Х Т“ с ДК № на място, определено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д 21. Освен този знак на мястото са били налични още пътен знак В 28 /”Забранено е паркирането”/, табела с текст „1 място”, „Разрешено паркирането до 4 часа”, както и допълнителна табела Т17, предупреждаваща, че нарушителите се отстраняват принудително. Автомобилът на жалбоподателя не е бил обозначен съгласно изискванията на ППЗДвП, а именно чл. 18, ал. 1, т. 7 ППЗДвП, като на предното стъкло в десния ъгъл не е била поставена карта, обозначаваща, че автомобилът обслужва лице с трайни увреждания.

Нарушението е съставомерно от обективна страна, като от субективна страна е извършено умишлено от жалбоподателя, който е съзнавал, че е забранено да паркира на място, определено за хора с трайни увреждания, но е целял да паркира именно на такова място.

Съобразно санкционната норма на чл. 178д ЗДвП се наказва с глоба в размер на 200 лева лице, което без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания. Наложена на Х. глоба е в законоустановения фиксиран размер от 200 лева, с оглед на което отсъстват предпоставки за обсъждане размера на административното наказание.

По изложените мотиви наказателното постановление като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН в полза на Столична община следва да се присъди възнаграждение, тъй като административнонаказващият орган в съдебното производство е бил защитаван от юрисконсулт. Отчитайки изискванията на чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът счита, че следва да осъди жалбоподателя П. Д. ХР. да заплати в полза на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, съдът счита, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 1 ЗАНН, **Софийски районен съд:**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА20-РД11-912/14.03.2020г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на П. Д. ХР. е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателя П. Д. ХР. да заплати в полза на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лева**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК, и по реда на глава XII АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____